

השיעור מתוך קונטרס 'הבינו'
ניתן להשיג את הקונטרס
המלא במוקדי המכירה

הבינו

שיעורי הרב שמעון שפיצר שליט"א

מדור אמונה ובטחון • שיעור קפ"ו • פרשת צו תשפ"ג
נמסר ביום שלישי פרשת ויקרא כ"ח אדר תשפ"ג

גליון זה מודפס במאות עותקים
ומחולק חינם מדי שבוע
קחו חלק והשתתפו
בהוצאות ההדפסה בעין יפה
לתרומות: 052-761-2069
אז: 050-414-4718

שמחה בכל המצבים על-ידי הרדמת הגוף ועוררות הנשמה

בנפשו התפעלות, והתפעלות זו היא השמחה. הוא מבאר שם שכמו כן כאשר בני ישראל רוקדים לכבוד ה' ומתפשטים מכל עיני הגשם ומשיגים אותו, הקב"ה כביכול מתפעל שנעשה רצונו, וזהו ישמח ה' במעשיו (תהלים קד, לא). יש לו שמחה שנובעת מהשגת המבוקש.

עוד הוא מבאר שמהעצבות נוכל להבין מה זו שמחה, כי דבר והיפוכו הם, ופעמים הרבה אפשר להבין את הדבר על-ידי הבנת היפוכו. כמו שהעצב נאמר בלשון בני אדם על ההתפעלות המגיע מן הדבר הנעשה היפך הרצון (הוא היה בטוח שתגיע לו תשובה מניחה את הדעת מן הרופא בהשתמשו לכך במה שמכונה על-ידי ההמון מדת הבטחון, והתאכזב. התשובה רחוקה היתה מלהניח את דעתו. הנה ההתפעלות שיש לו אז, היא זו שנקראת בשם עצבות), כן השמחה תאמר על הרגשת מתיקות הפקת רצון האדם וגמר כוונתו בקיום מעשיו.

כגודל התשוקה גודל השמחה

הוא מבאר עוד שככל שתהיה תשוקת האדם עזה יותר להשיג את הדבר, כשלא ישיגנה - תהיה הרגשת עצבותו חזקה יותר, וכאשר ישיגנה לאחר כל המכשולות שהיו לו בדרך - תהיה הרגשת שמחתו חזקה יותר. ומוסיף שם שזהו הפשט במה שעיינו רואים שהצדיקים שרויים בשמחה תמיד, כי בדברים גשמיים תמיד יש גבול כמה אפשר להשיג, ולאחר שמשיגים אותו, אין יותר למה להשתוק וממילא אין יותר ממה להתפעל. מה שאין כן ברוחניות היות שהדבר הנכסף אין לו סוף, אי אפשר שיכלה ההשתוקקות ולא שתיפסק ההשגה, ולזה הצדיקים שמחים תמיד. ובעבור זה אמר הכתוב (תהלים קה, ג) ישמח לב מבקשי ה', כי להיות השם יתברך ושלמותו אין להם תכלית, כל מבקש ה' אף על פי שיש מה שישג ממנו לעולם, תשאר התשוקה ותתמיד השמחה ולא תיפסק, אבל תגדל תמיד כשתגדל ההשגה, ובעבור זה אמר המשורר (שם פסוק ד) דרשו ה' ועוזו בקשו פניו תמיד, כלומר כי השמחה במה שתשיגו ממנו, לא תפסק עוד, כי תמיד תוסיף

לשמחה מה זו עושה

ידוע לכל המשנה במסכת ברכות (פ"ט מ"ה): "חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה", וכן נפסק בשולחן ערוך (או"ח סי' רכ"ב ס"ג). האדם צריך שיוכל להודות על מה שנדמה לו כרע, כפי שהוא מודה על הטובה. ואיתא בגמרא (ס, ב): "אמר רבא לא נצרכה אלא לקבולינהו בשמחה". והלשון בשולחן ערוך הוא: "חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלמה ובנפש חפצה, כדרך שמברך בשמחה על הטובה".

השאלה הנשאלת היא: השמחה הרי אינה סתם ריקוד ומחול, אלא הרגשה פנימית היא, ולכאורה היא סתירה עם מי שפקדה אותו רעה או מי שקיבל בשורה רעה. אדם כזה אולי יוכל להציג הופעה של שמחה ואף לומר בפיו גם זו לטובה, אבל שמחה אמיתית הבאה מרצון הנפש, לכאורה אינו יכול להרגיש. ואם כן איך נוכל לחייב את האדם להודות על הרעה בשמחה כדרך שמברך על הטובה, מה יעשה שאין שמחה זו קיימת אצלו.

תוצאה של קיום הרצון

נרחיב את השאלה עוד, כי נחוץ מאוד להבינה. נלמד מדברי הראשונים בהגדרת השמחה, ואז נראה האם היא מתאימה למי שאינו שבע רצון ממצבו, ואם נגיע למסקנא שאינה מתאימה לו, נצטרך להוסיף אולי הערה קטנה בשולחן ערוך - "מה שנאמר כאן שצריך לברך על הרעה בשמחה, אין הכוונה להרגשת שמחה אמיתית, אלא לומר בהתלהבות גם זו לטובה". למעשה, הרי זה לא כתוב בשולחן ערוך והשאלה היא את מי מנסים לרמות כאן.

הנה בספר העיקרים (מאמר ב' פט"ו) לרבינו יוסף אלבו ז"ל מתקופת הראשונים ביאר בהרחבה ענין השמחה, ותוכן דבריו שם שהשמחה מתעוררת באדם כשהשיג איזה דבר שהיה לו כיסופים חזקים אליו. יש לו לאדם רצון חזק להשיג איזה דבר. אם יעזור לו ה' וישיגנו, תתעורר אז

יעמדו על הברכה נדיבי הלב שתרמו מהונם להדפסת הגליון

גליון זה נתנדב ע"י גוטע אידן שליבם לב חם לכל דבר
שבקדושה ולזיכוי הרבים באמונה ובטחון בה'

זכות הרבים יגן עליהם ויזכו לכל הברכות האמורות בתורה

להשיג את חפצו היתה עצומה והנה הגיעה לו הבשורה שההיפך ממש קרה לו. הלא על זה דיבר בעל העיקרים, שהתפעלות הבאה בעת קריסת התשוקה החזקה נקראת בשם עצבות, ובכן תסביר לי איך אוכל להיות בשמחה? אילו היית מחייבני לקבל גזירת שמים וליתן עליה הודיה בתורת עבד, יכול הייתי לשמוע, אבל איך תאמר לי להוליד בלבי רגש הפוך? הרי מדובר בדבר מציאותי. כשקורה לו לאדם כפי רצונו, הוא נעשה בשמחה, וכשקורה לו היפך רצונו, הוא נעשה בעצבות. עם מציאות אי אפשר להתווכח. ה'עובד' הגדול ביותר יכול רק להכניס מחשבות אחרות במוחו ולכפות את עצמו להביא קידוש בבית המדרש, אבל אינו יכול להתווכח עם ההתפעלות שבאה לו כתוצאה ממה שקרה היפך מבוקשו.

הקושיא עצומה, ומי ששואל אותה הוא ה'אור החיים' הק' בפרשת תצוה (כת, א). הקב"ה אמר למשה: "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך ואת בניו אתו מתוך בני ישראל לכהנו לי". מביא ה'אור החיים' הק' מהמדרש (שמו"ר פ"ג) כי הכהונה למשה היתה למנה, אלא לצד שמיאן ללכת בדבר ה', אחר כמה פעמים חרה ה' בו והסירו מגבירת הכהונה באומרו הלא אהרן אחיך הלוי, פירוש שהיה לוי, ועכשיו נעשה כהן. ועכשיו הקב"ה אומר לו: "רצוני שתמסור את הכהונה לאחיך בשמחה ובנפש חפצה". איך הדבר אפשרי? הרי איבד את הכל!

על זה ישמח לב המשכיל

מבאר ה'אור החיים' הק' שכה אמר הקב"ה למשה: דע לך שכאשר הפצרת בך ללכת אל פרעה ואמרת שאינך רוצה כי אינך מתאים לזה, נשמתך התרחקה משורשה, וכעת אם תלך ותלביש את אחיך בבגדי הכהונה, תתקן את נשמתך ותשוב נשמתך אל מקומה הראשון קודם שסירבת לי, ואם כן עשה זאת בשמחה, כי באמצעות עשיה זו אתה חוזר ומתקרב אלי.

ואחרי ביאורו, מוסיף ה'אור החיים' הק': "ומזה אני משכיל על דבר שאמרו ז"ל בסוף ברכות חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה וכו' ומפרש בגמרא לקבל הרעה בשמחה כשם ששמח בטובה, עד כאן, והיה הדבר קצת בעיני רחוק". לאור החיים הק' לא היה שום קושי עם חלק העבודה. בוודאי אם הקב"ה אומר לקיים מצוה, רוקדים ושרים על הזכות. הקושי שלו היה עם ההרגשה. איך אפשר להרגיש הרגשת שמחה פנימית? הרי מדובר במציאות ומי יכול להתווכח עם מציאות? תמיד התחבטתי עם קושיא זו אומר ה'אור החיים' הק'. אך לפי הדברים האלה, הדבר מתיישב היטב.

השמחה מצד היותו יתברך בלתי בעל תכלית, וכל מה שיושג ממנו מדרגת מה, ימצא בו דרוש נכסף בלתי מושג.

הנה מבואר מדברי בעל העיקרים שהגדרת השמחה היא התפעלות נפשו של אדם ברגע שהוא מרגיש שהשיג את הדבר שכל כך השתוקק עליו והמתין לו זמן רב. כך מובאת הגדרה זו בכד הקמח לרבינו בחיי ז"ל (ערך שמחה), וכן הוא באורחות צדיקים (שער השמחה) שהשמחה נובעת מכך שהאדם משיג את תאוותו.

ביאור הדבר, כי רצון האדם הוא החלק העמוק ביותר שבנפש, וכשהקב"ה עוזר לאדם ורצונו מתקיים ויוצא מן הכוח אל הפועל, מרגיש האדם שלמות נפלאה ומתמלא חיות. לפלא לציין שכך הוא ברש"י פרשת תצוה (כט, כה) שכתב בזה הלשון: "לריח ניחוח - לנחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו". רצון ה' הוא שהאדם בזה העולם יחזור בתשובה. הוא נפל בתוך החושך וטעם ממנו, ועכשיו הוא חוזר אליו. וכשהאדם עושה כן. הוא מוזיל מכספו לקנות בהמה ובא אתה לבית המקדש להקריבה, הוא עושה נחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו. אין לנו השגה בהקב"ה, אבל כפי שהובא לעיל מבעל העיקרים, גם אצל הקב"ה יש בחינה של ישמח ה' במעשיו. וכמו כן האדם, כשהוא מרגיש שרצונו נתקיים, זה נוגע בחיותו הפנימית ומתעוררת בו שמחה שהיא התפעלות עמוקה מאוד, התפעלות שיש בה תענוג.

וזוהו גם ביאור המושג "מים גנובים ימתקו" (משלי ט, יז). מאחר שיש לו לאדם יותר מכשולות ועיכובים להשיג את חפצו, יש לו תאוה יותר גדולה להשיגו. אומרים לו: "אסור לך, לא תוכל, אין לך סיכוי", והוא מנסה דווקא. וכיון שתאוותו יותר חזקה אליו, הוא מרגיש מתיקות נפלאה כשהוא משיגו.

איך ישמח אדם לאידו

ושוב אנו חוזרים אל שאלתנו: אם ראינו ששמחה אינה דבר חיצוני, אלא תוצאה היא של הנעת הנקודה הפנימית ביותר שבנפש, נקודת הרצון, אם כן איך יוכל האדם לשמוח עם הרעה. האדם כל-כך ייחל וקווה להשיג דבר מסוים, וביום בהיר אחד נתגלה לו שהכל ירד מהפרק, הדבר שכה ייחל אליו, חמק ממנו בין רגע. הוא כל-כך קיווה לקבל איזו בשורה טובה ובסוף הגיעה אליו בשורה הפוכה לגמרי. בכל העניינים הוא כך. האדם רצה להגיע לאיזו פסגה, והנה גלגלו אותו מכל המדרגות וסילקו אותו בבזיונות קשים. אין לו לאדם לא כסף ולא מעמד, ומנחם את עצמו תמיד בבניו הטובים. אך יום אחד הקב"ה נוטל גם את זאת ממנו. למען השם, איך שייך במציאות שתתעורר בו רגש השמחה? את מי מרמים כאן? תשוקתו

התפללת, כל-כך הרבה ביקשת. אני מסכים להיות קרוב אתך."

הרעה לעובדי השם היא שמחתם וטובתם

האמת שרבינו יונה כבר כתב כן על המשנה במסכת ברכות, שמטעם זה מברך האדם על הרעה, כי הוא יודע שעכשיו מתכפרים לו עוונותיו. נכון שבעיניו הוא רואה דבר נורא שקורה לו, אבל בשכלו הוא יודע שקורה עכשיו דבר אחר שאין טוב ממנו. ובכן, תחשוב מה עם מי שאינו מעוניין בכפרת עוונות. הוא מעולם לא חשב על דבר כזה. אין זה ברשימת הדברים שהוא מתפלל עליהם. הנה הוא כאשר נאמר לו שהיסורים מכפרים על עוונותיו, זה לא יעורר בו שמחה. זה יהיה אצלו רק כידעיה בעלמא, אך לבו לא יתפעל בהתפעלות השמחה. אבל אם האדם כל מעייניו נתונים בזה. הוא מדבר על זה, מתפלל על זה, עוסק בזה. הוא עושה פדיונות, הוא עושה דברים שנחשבים כפ"ד תעניות, וכן הלאה. וכל זה מפני שהוא יודע שהעוונות הם אלה שמונעים ממנו השגת התורה והשגת טעם בשבת. הנה הוא כשתבוא לו רעה, יגיל וישמח, כי יאמר: "עכשיו ירד ממני משא. ואף הוא ירגיש זאת. הוא ירגיש באמת איך יורד ממנו משא והנה הוא מתעדין כי אין לו אף אחד חוץ מה' יתברך".

ואף הטור ואחריו השולחן ערוך כתבו כן להדיא (שם), שכך לשונם: "חייב אדם לברך על הרעה בדעת שלמה ובנפש חפצה כדרך שמברך בשמחה על הטובה, כי הרעה לעובדי השם היא שמחתם וטובתם, כיון שמקבל מאהבה מה שגזר עליו השם, נמצא שבקבלת רעה זו הוא עובד את השם, שהיא שמחה לו".

הטור התכוון ליישב אותה קושיא, איך יוכל האדם לקבל את הרעה בשמחה. על כך כתב שבתחילה האדם מקבל יסורין באהבה, ואז הוא מתמלא שמחה על שהוא זוכה לעבוד את ה'. "שמחתי נובעת מכך שעכשיו אני עובד את ה' במדרגה גדולה אשר תמיד השתוקקתי להגיע אליה".

מי יעלה בהר ה'

אולם כאן ישאל הבן: הנה אמרת לי שאשנה את לבי שכל רצוני לא יהיה אלא להגיע לקרבת אלוקים ואז אשמח עם היסורים כי ארגיש שעל ידם אני זוכה לקרבת אלוקים. רצונך לומר שאהיה אדם כזה שאוהב אך ורק תורה ומצוות ומחפש כל היום מסירות נפש ודביקות, ואז אפילו אאבד את הכל, לא אצטער, אלא אשמח על שאני זוכה לדביקות אשר אני כל-כך משתוקק אליה. ובכן, מה אעשה שאינני שם. אני יודע שיש כזה מושג. יש צדיקים שבאמת רוצים למסור את נפשם לה'. אבל אחד כמוני...

ה'אור החיים' הק' כותב ברוח קדשו: "ועל פי הדברים האמורים בענין הנה היסורין הם מקריבין ענפי הנשמה שהיו רחוקים משורשם, שאין לך רע ומר כעוזבו את ה' אלהיו, ובאמצעות היסורין יתקרב הרחוק ועל זה ישמח לב המשכיל". פירוש: מי שיתבונן להשכיל, תתפעל נפשו בהתפעלות השמחה.

שמחה ועצב - הכל לפי הרצון

הנה התשובה מבוארת כאן בקצרה, ונבוא כעת ללמוד אותה בארוכה. ובה נתחיל: הנה אם יהיה האדם שקוע ברצון להשיג איזה דבר, כגון דירה פלונית או שידוך פלוני או רפואה לחולה פלוני, מאחר שרצונו עז ביותר להשיגו, כשייוודע לו שהדבר מנוע ממנו, בעל כרחו יתעורר רגש העצבות בנפשו, ולא יוכל לדחותו לבל יתעורר, כי מציאות היא שכאשר נעשה לאדם היפך רצונו, וכל שכן אם מדובר ברצון עז, מתעורר בו רגש העצבות.

אבל אם ילך האדם וישנה את רצונו, ויעבוד הרבה כדי לעורר בלבו הרצון להתקרב אל ה', ויחיה עם רצון זה בכל תהלוכותיו בגלוי, אזי כשיקרה לו איזה דבר המצער, אם כי יתכן שברגע הראשון זה יכאב לו שהרי הוא בשר ודם, אך תיכף ומיד יאמר בהשכלתו: "הלא ביקשתי וביקשתי, וזו הייתה כל תשוקתי, לזכות להרגשה של ביטול אמיתי ושל קרבת אלוקים. עכשיו זה קורה. הקב"ה הרי נענה לתפילותיי. זה עדיין קורה, לא להאמין". הנה הרגשה זו תעורר בו שמחה עצומה.

אמור מעתה: כל עוד אין לו לאדם רצון גלוי להתקרב אל ה', באמת אין לו במה להתחזק. לא רק הרגש הראשון שלו הוא עצבות, אלא גם כשהוא מנסה להלחם ברגש הראשון, אין לו כלי מלחמה. במה יילחם? במה שיאמר שזה טוב? במה שיאמין שזה טוב? "אינני יודע אם אני יכול להאמין שזה טוב. הרי רציתי משהו אחר. עד מאוד רציתי משהו אחר. אני יודע שאני צריך להאמין, אבל לבי מסרב. הידיעה נמצאת במוחי, לא בלבי. איך אני מצליח לעורר בלבי את רגש השמחה?". אבל אם האדם עובד במשך תקופה ארוכה שרצונו העיקרי יהיה להתקרב אל ה', כשיקרה לו דבר המצער, מיד יוכל לדחות את רגש העצבות, כי ייזכר שעיקר רצונו הוא להתקרב אל ה' וירגיש שרצונו זה מתקיים עכשיו. אפילו אם איש פשוט הוא, ירגיש באמת שרצונו מתקיים, וממילא תתעורר השמחה בנפשו ויוכל לצאת ברקידה. הוא יאמר אז בלבו: "מעולם לא האמנתי... תמיד אמרתי: בעל הבית פשוט אני ומה לי ולדביקות? הלוואי שלא אעבור על עבירות דאורייתא, והנה אני מרגיש עכשיו שהקב"ה אומר לי: אני מסכים. כל-כך הרבה

יום כיפור בנעילה, לאחר עשרים וחמש שעות שהגוף לא קיבל אוכל, עומד הוא בצד וצועק: "אני מנסה לדבר אתך ואינך עונה. תן משהו". ואז הנשמה שמחה ביותר.

עוד הוא כותב שם: "כי יצטרך האדם להכניע ולשבר גופו בתאוותיו ויהיה חומר העפר מדלדל ותשש, ואז תתעלה הנפש לעלות בהר הקודש אלוקים". אכן הצדיקים היו להם דרכים מיוחדות איך לעשות זאת עם החסידים שלהם. הם החזיקו אותם בראש השנה שעות ארוכות בבית הכנסת כשהם עוסקים בתשובה וחרטה, ובהמלכת ה' במלכיות זכרונות ושופרות, עד שגופם נעשה ברוגז עליהם ונשמתם התחילה להאיר קצת כי חדות ה' היא מעוזכם. ובשמחת תורה הורו להם לרקוד שעות ארוכות. "טוב שכך, שיהיה ברוגז. חכה עוד קצת. אתה כבר ברוגז? הפלא ופלא!". אתה רואה אנשים חוזרים לאחר יום מלא וגדוש בעבודה. איזו שמחת נפש עמוקה! אתה רואה אנשים לאחר כל עבודת חודש תשרי, ערב יום כיפור ויום כיפור, ערב סוכות וסוכות. עוד קצת ועוד קצת, עד שהגוף כבר באמת מסוכסך. פניו זועפות. כמה טוב! **עכשיו יכול האדם להרגיש שמחה אמיתית. כי הרצון הזה קיים בנשמה. הנשמה רוצה קרבת אלוקים, הנשמה רוצה דביקות בה', אבל הגוף אינו נותן לו, ולכן אין לו לאדם את היכולת להרגיש את התפעלותו.**

הנשמה שרויה בצער

ובכן, איך עושים זאת בשאר ימות השנה? נתן לנו הקב"ה מצות עשה לקרות את שמע פעמיים באהבה. הקב"ה צמצם את עצמו בתורה ודיבר אל האדם, וכה אמר לו: ביום ראשון (או שני במקומות רבים בעולם) רגיל, לפני שאתה חוזר לעבודתך, קרא ק"ש עם הברכות שלפניה, כי כשאתה קורא ק"ש, אתה נותן לנשמתך להשמיע את קולה. הן פעמים הרבה הנשמה נמצאת במצב הפוך לגמרי מתיאורו של ה'כד הקמח'. הנשמה ממש ברוגז, כי האדם לא נותן לה להשחיל אף לא מילה אחת. הנה כשמעמידים שני אנשים בוויכוח פומבי, מצוי הדבר שלאחר זמן קצר מאז תחילת הוויכוח, אחד מהם מתרגז על רעהו ופניו מסמיקות, והדבר חוזר על עצמו שוב ושוב במשך הוויכוח. ועל מה הוא מתרגז? על שהשני אין נותן לו לומר את דברו. "אתה לא נותן לי לדבר. אתה מדבר ומדבר ולי אתה לא נותן להשלים אף לא דיבור אחד". ויש שמרוב רוגזו, ירים את ידיו ורגליו ויסתלק...

הנשמה מאוד כועסת על האדם. הגוף מדבר ומדבר בלי הפסק ולא נותן לה להשחיל אף לא מילה אחת. הוא מדבר חדשות, הוא מדבר גאווה, הוא חושב מחשבות של גאווה, הוא חושב על כל מיני רצונות ותשוקות. ואילו הנשמה

אני יכול לדבר כן, אני יכול ללמוד את המושגים האלה מתוך הספרים, אבל בתוך תוכי, האוכל לומר שזהו הדבר שאותו אני רוצה יותר מכל ואני מוכן לוותר על הכל ובלבד שתהיה לי קרבת אלוקים?! ממש לא! אני רוצה להצליח, אני רוצה נחת, אני רוצה להרגיש בנוח. ואם כן איך אוכל לשמוח עם הרעה? הרי מה שמבחוץ אינו כלום. הנפש מתפעלת רק מהדברים שהאדם רוצה אותם באמת. אם האדם רוצה באמת קרבת אלוקים, כשישיג קרבת אלוקים, תתפעל נפשו בהתפעלות השמחה. אבל אם האדם רק מדבר בענין קרבת אלוקים ומוכיח אחרים בעוד הוא עצמו בפנימיותו רוצה שיהיה לו נעים ונוח מכל עבר, כשיגיע הרגע שבו יקרה היפך רצונו, ללא ספק ירגיש עצבות.

ובכן, מה נאמר? שבשביל להיות בשמחה בכל המצבים, צריך האדם לעבוד הרבה שבפנימיותו ירצה רק דבר אחד - למסור את נפשו להשי"ת. "נו, נו. אני שומע מה שאתה אומר. אתה אומר שיעור נחמד מאוד. אם ירצה ה', כשייבנה בית המקדש ויתבטל היצר הרע ויימלא הארץ דעה את ה', אז זה יקרה. אבל עכשיו מה אעשה? איך אוכל להרגיש שמחה היום?".

רגזו ואל תחטאו

התשובה היא שבאמת יש לה לנשמה תשוקה זו. אכן כן, נשמתך כבר משתוקקת עכשיו להתקרב אל ה' ולהדבק בו. אינך צריך לקום ולומר: "מעתה ואילך איני רוצה כלום, לא אוכל ולא כסף ולא דירה ולא שום דבר. אני רוצה אך ורק את הקב"ה". אתה אפילו לא צריך לשכנע את עצמך. יש לי חדשות בשבילך. עד כה לא ידעת מזה. מעכשיו תדע. **נשמתך כבר רוצה בכך. אינך צריך לבנות את הרצון מחדש.** הוא קיים כבר. הקב"ה מורה לאדם שישקיט מעט את גופו - "שים אותו בצד, תרדים אותו קצת, ותן לעצמך להקשיב לנשמתך". הקב"ה מלמדנו איך לעשות זאת. יש לכך סדר ברור. "ששש... הנח לו לגוף לישון. תרגיז אותו, תרגיז אותו כל-כך, עד שיברח ממך, ואז מבלי לדבר אפילו מילה אחת עם נשמתך, היא תתחיל להאיר בך ותרגיש בדיוק מה רצונה, ואז, כשיקרו לך דברים רעים, תהיה בשמחה, כי **האדם נולד כבר עם מדרגת הרצון שצריך בשביל להרגיש שמחה נוכח הדברים הרעים, ועבודתו היא להסיר את כל הלבושים והקליפות שאין נותנים לו להרגיש את נשמתו.**

כך הוא לשון "כד הקמח": "אי אפשר לו לאדם שישמח שמחת הנפש עד שיעציב את הגוף, וכן נמצא בספרי המוסר כי הנפש והגוף בדמיון שתי נשים צרות, כשתכעוס האחת, תשמח האחרת". שתי נשים לבעל אחד, כשהאחת נושפת בכעסה, השניה מרגישה טוב - "עכשיו הבעל כולו שלי". אף כאן, כשגופך ברוגז עליך, אתה עומד במצב טוב.

ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי: מתי יבוא לידי ואקיימנו, ועכשיו שבא לידי לא אקיימנו?! היה מאריך באחד עד שיצתה נשמתו באחד.

התלמידים התכוונו לשאול: איך אתה מצליח להחזיק ראש בשעה קשה כזו? אמור שאתה מקבל את היסורים כי עבד נאמן אתה, אבל איך תאמר שאתה בשמחה מזה שסורקים את בשרך במסרקות של ברזל עד שאומר אתה ואהבת את ה' אלוקיך? רבי עקיבא הרי לא היה אז במצב של יאוש מהחיים. הוא היה אז בשיא פריחתו. הוא היה בעל משפחה, הוא היה רב לתלמידים. תן לי לסיים את חיי בנעימות. לא, לא. לוקחים אותך להריגה והכל נגמר. אין יותר משפחה, אין יותר ישיבה. אתה כנראה רוצה להמשיך לפרסם את שמו הגדול ברבים. אך לא, סופך הגיע. והוא יהיה בצורה קשה ומרה. יסרקו את בשרך במסרקות של ברזל.

ומה השיב רבי עקיבא לתלמידיו? - "כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה בכל נפשך - אפילו נוטל את נשמתך, אמרתי: מתי יבוא לידי ואקיימנו". אינכם מבינים. **כל ימי עבדתי שזה יהיה רצוני. באמת עוררתי את התשוקה לזה, עד כדי כך, שכל ימי הייתי מצטער על זה מתי יבוא לידי ואקיימנו. וכיון שכן, כשהדבר הגיע לידי כך, איך לא אשמח? הרי לזה ייחלתי וקיוויתי.**

אכן אם לא ינצל האדם את ההזדמנות שהקב"ה נתן לו לתת לנשמתו פעמיים ביום לעורר את רצונה, יהיה לו בלתי אפשרי להיות בשמחה אמיתית במצבים הקשים. ומאידך, אם ינצל את הזדמנות, יהיה בשמחה פנימית אמיתית גם במצבים הקשים ביותר. הקב"ה נתן לנו תורה שממלאת אותנו בשמחה. על האדם להתבונן כל פעם שהוא קורא ק"ש עוד לפני שפוקדים אותו מצבים קשים. הן כך אמרו שעל האדם לצייר בק"ש שהוא מפיל את עצמו לכבשן האש בשביל קדושת שמו יתברך. הרעיון הוא שיצייר במחשבתו שהוא עומד בפני דבר קשה, ויאמר: "גופי אינו רוצה. אני שומע. אבל עכשיו אשמע מה שיש לנשמתו לומר. הנה נשמתו אומרת שהיא רוצה למסור את נפשה, ואתן לקולה להישמע בקול אדיר וחזק".

נתינת ביטוי תמידי לנשמה

והאמת שלא רק ק"ש מיועדת לכך (אם כי בוודאי ק"ש היא השיא של מסירות נפש), אלא גם שאר התורה והמצוות מיועדות לכך. הקב"ה נתן לנו מהלך של תורה ומצוות כדי שבמשך כל היום כולו יתן האדם ביטוי לרצון נשמתו. הנה כל אימת שמזדמנת לו לאדם מצוה קשה, אומר הוא

עומדת בצד וממתינה בסבלנות. אך מגיע שלב מסוים שאינה יכולה להתאפק יותר. "תן לי גם לומר את מה שיש לי לומר". כך הוא בדרך כלל כשהאדם מסוכסך עם נשמתו ויבש לגמרי מבפנים. הנשמה גם רוצה לדבר. היא רוצה לשיר שירה לריבונו של עולם, היא רוצה לומר את האמת.

מעבירים את רשות הדיבור לנשמה

אמר הקב"ה לאדם: הבה ואומר לך איך תישאר אדם בריא. **כל יום בקומך משנתך, אל תתן לגופך את רשות הדיבור.** אם תתן לו את רשות הדיבור, הנשמה תהיה ברוגז ולא יהיה לך שלום בית ותסבול מכל הכיוונים. **דבר ראשון תתישב ללמוד ותתחיל להתבונן בגדלות הבורא.** בהמשך תוכל ללכת לעבודתך. אבל אם תלך לעבודתך מיד בקומך משנתך, נשמתך תהיה זעופה ולא תוכל לא להתפלל מנחה ולא להתפלל מעריב ולא לעשות שום דבר. **אחרי שלמדת והכנת את עצמך, תקרא ק"ש. כשאתה קורא ק"ש, אתה נותן לנשמתך לומר את מה שיש לה לומר.** ששש... כולם להיות בשקט. עכשיו הנשמה מדברת. ומה היא אומרת? היא אומרת לגוף: ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאורך. אני מסכימה למסור את נפשי לה', אני מסכימה לוותר בשבילו על כל כספי. ועוד פירוש ב'בכל מאורך': אני מסכימה לעבוד את ה' בכל מדה ומדה שהוא מודד לי. כנשמה יודעת אני שהקב"ה מוביל אותי אל המקומות הטובים בשבילי. אני יודעת זאת ואני מסכימה למסור לו את כל אשר לי.

כשהאדם קורא ק"ש עוד פעם ועוד פעם, הוא מתחיל לזכור שזה מה שהוא באמת רוצה. לכן הוא נצטוה לקרותה בשכבו ובקומו, כדי שיזכור שזה מה שנשמתו רוצה. לטובתו הוא זקוק לזכירה זו, לא רק לעבודת ה' שלו. כי אם יבין שזהו רצונו הפנימי ויחיה עם זה, כאשר יקרו לו דברים היפך רצונו, ייזכר - "רגע אחד! הנה לקח לי כמה דקות לקלוט (כמו במילתא דבדיחותא שלוקח לפעמים כמה דקות לקלוט אותו), כי גופי רצה כך וכך, אבל עכשיו אני קולט שאני יכול להיות בשמחה, כי נשמתו חפצה בכך, שהרי כך אמרה בבוקר בקריאת שמע". ככל שהאדם משקיע בהכנתו לק"ש ובק"ש עצמה, ככל שהאדם מטיב לעצמו בתנו נשמתו לדבר ולבטא את תשוקתה להתבטל ולהתקרב אל ה', כך יש לו את הכוחות להיות בשמחה גם במצבים הקשים.

כל ימי הייתי מצטער על פסוק זה

וכן שנינו במסכת ברכות (סא, ב): בשעה שהוציאו את רבי עקיבא להריגה זמן קריאת שמע היה, והיו סורקים את בשרו במסרקות של ברזל, והיה מקבל עליו עול מלכות שמים. אמרו לו תלמידיו: רבינו, עד כאן?! אמר להם: כל

לעצמו: "אם אקיימנה, גופי יהיה ממש ברוגז, אבל נשמתו תהיה מרוצה ביותר".

כך מספרים לנו חז"ל (ב"ב יא, א) על מונבז המלך: מעשה במונבז המלך שבזבז אוצרותיו ואוצרות אבותיו בשני בצורת, וחברו עליו אחיו ובית אביו ואמרו לו: "אבותיך גנזו והוסיפו על של אבותם, ואתה מבזבזם?!". ומה השיב להם מונבז? - אתם מתרגזים? אני שומע. אף גופי מתרגז. אבל נשמתו מרגישה מאוד מאושרת. וכה אמר להם: אבותי גנזו למטה, ואני גנזתי למעלה; אבותי גנזו במקום שהיד שולטת בו, ואני גנזתי במקום שאין היד שולטת בו; אבותי גנזו דבר שאין עושה פירות, ואני גנזתי דבר שעושה פירות; אבותי גנזו אוצרות ממון ואני גנזתי אוצרות נפשות; אבותי גנזו לאחרים, ואני גנזתי לעצמי; אבותי גנזו לעולם הזה, ואני גנזתי לעולם הבא.

בכל מצוה הוא כך. כשהאדם מתגבר על רצון גופו ועושה את המצוה, הוא נותן לנשמתו לדבר, ואז כשיפקוד אותו מצב קשה, יוכל לקיים באופן אמיתי את ההלכה חייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה. וגם לימוד התורה פועלת זאת, ובלבד שילמד עכ"פ קצת לשמה. אכן אחת מהסיבות שצריך ללמוד לשמה היא מפני שהאדם צריך להרגיז את גופו. אם תמיד רק ירצה אותו, לא יוכל להרגיש שמחה אמיתית כשיוותר על איזו תאוה.

המאור שבה מחזירו למוטב

ומעתה יש לנו ביאור חדש במאמר המדרש (פתיחתא לאיכה רבתי) "המאור שבה מחזירו למוטב". הביאור הפשוט הוא שהתורה מחזיקה בתוכה אש אלוקי, וכשהאדם הוגה בה, האש שורפת ומכלה את כל תאוותיו הרעות. אבל כאן יצא לנו ביאור נוסף, שכאשר האדם מרצה את נשמתו על-ידי לימוד התורה ותוך כדי לימודו מרגיז את גופו - עיניו נעצמות לו, אך הוא ממשיך ללמוד עוד ועוד מבלי להתחשב בגופו - אין יותר טוב מזה, כי כך הוא נותן ביטוי לנשמתו על פני גופו, ואח"כ כשייצא לרחוב, נשמתו תוכל ג"כ לומר את דברה, וכאשר יצליח לעצום את עיניו מראות ברע, ירגיש שמחה עצומה מזה שהצליח לעשות דבר קשה בשביל הקב"ה.

עבדו את ה' בשמחה

וכעת נבין עוד דבר. הקב"ה הודיע לנו שהתורה והמצוות יועילו לנו ביותר לענין זה כאשר נעשה אותן בשמחה, כי כשיעשה אותן האדם בהתפעלות של שמחה, יגלה בהן את חלקי נפשו העמוקים, וממילא נשמתו תאיר ביותר ורצונותיה יקבלו ביטוי הרבה יותר חזק, ויהיה בגן עדן ממש - עולמו יראה בחייו.

הנביא הרי בא בטענה על בני ישראל שקיימו את המצוות מצות אנשים מלומדה (ישעיה כט, יג). מה היא הטענה? הטענה היא שאין האדם מעורר בלבו תשוקה לקיום המצוות, ולכן גם כשהוא כבר מקיים מצוה, אין הוא מקיימה בשמחה. אבל אם יצפה האדם אל המצוה (כמו שמור את יום השבת לקדשו. שמור מלשון ואביו שמר את הדבר. הוא מצפה לשבת) וילמד את עניניה, ויאמר מתי יבוא לידי ואקיימנה, ויבין מה קורה לנשמתו, ויבין שזוהי תכלית החיים ושכדאי לו לבוא לעולם ולהעביר את כל שנות חייו על כל תלאותיהן, רק בשביל לקיים מצוה זו, אזי כשיגיע אל שעת קיום המצוה, יתמלא שמחה גדולה, וכפי שכתב בעל העיקרים שכאשר האדם מעורר בלבו תאוה אל הדבר, כשהדבר מגיע אליו, הוא מתמלא באופן ממילא בשמחה. הוא לא יצטרך להתאמץ לרקוד בשבת קודש. זה יקרה לו ממילא. נוכל לראות אותו רוקד בשעה שאומרים בקבלת שבת "אז ירננו כל עצי היער". למה? כי השבת הגיעה. הוא לא יכול להאמין שהיא הגיעה. הלא המתין לה כל השבוע בכליון עינים.

ידועה ציפייתו של הרה"ק ה'אמרי חיים' מוויזניץ זיע"א לליל הסדר. כל השנה דיבר על כך שאינו יכול להמתין יותר. ולפני הפסח נסע להשתטח על ציון הקדוש במירון והתפלל שיזכה לאורותיו של לילה זה. ובכן, כשהגיע ליל הסדר... התענוגים שהיו לו אינם ניתנים לתיאור...

אכן כן, אם לא תלמד בספרי החסידות בענין ליל הסדר, לא תוכל להתמלא שמחה בליל התקדש חג. ולא די בכך שתעיין קצת בספרים בערב פסח כדי שיהיו לך פרפראות לומר על השולחן. אלא זמן זמנים טובא קודם לכן אתה צריך כבר לעורר את תשוקתך. תלמד בספרים, תתבונן בענין קדושת החג, תחשוב על כך שבלי ליל הסדר תרד כל הפמליא של מעלה לזה העולם להתבונן בעבודתם של בני ישראל. ואז כשיגיע ליל הסדר, תצא מכליך. הרה"ק רבי צבי הירש מרימנוב זיע"א היה רוקד חצי שעה קודם עריכת הסדר. "הלילה הקדוש הגיע. לילה כיום יאיר". הוא השתוקק כל-כך מתי יבוא לילה זה, וכשהגיע, איך לא ישמח. הנביא אומר לאדם: תעורר בנפשך כיסופין לליל הסדר, וכך תהיה אז מלא שמחה, וכשתהיה מלא שמחה, זה יועיל לך במשך כל ימות השנה.

אכילת מצה לתיאבון

הנה ב'בית אברהם' (לסוכות) כתב: ומה עושה היצר הרע? הוא נוטל מהאיש יהודי את התשוקה ורעותא דלבא בעבודתו, ואח"כ כשהוא מקיים מצות ה', אין המצוה פועלת בו את פעולתה. וכמו באכילה כשאוכל האדם כל טוב בלי תיאבון, אין האוכל נותן בו אותה החיות והבריאות בדומה

מבטחו. לכאורה יש לדייק בלשון הפסוק: הלא ארור וברוך שתי קצוות הם, הבוטח באדם הוא ארור והבוטח בה' הוא ברוך, ומי הוא אפוא האיש שאינו לא ארור ולא ברוך? התשובה היא שמי שמבקש את פרנסתו מה' ותוך כדי כך הוא מראה לו דרך כיצד לשלוח לו את פרנסתו, הגם שהוא נקרא בוטח בה', מכל מקום אין ה' מבטחו, כי עדיין הוא בוטח מעט בדרך אשר ממנה תבוא לו פרנסתו. אדם כזה אינו לא ארור ולא ברוך, ומי הוא ברוך? מי שבוטח בה' והיה ה' מבטחו. כלומר: זה שמבקש את פרנסתו מה' ואינו מראה לו דרך כיצד להביאה לו.

זוהי המדרגה שהאדם צריך להגיע אליה. אפילו האדם הפשוט צריך להרגיש מדי פעם בחייו שאין לו שום דרך ואין לו במה לבטוח כי אם בה' יתברך, והיה ה' מבטחו. ולכן הקב"ה מזמן לאדם מצבים כאלה שבהם אין לו במה להיאחז כי אם בו יתברך. בלא אותם המצבים, יהיה לו מאוד קשה לעזוב את אחיזתו בלבושי העולם הזה. כל אחד מוכרח שיגיע לאותה הרגשה שאין לו כלום חוץ ממנו יתברך, וכמו שהבאנו לפני כמה שיעורים בענין הפסוק (ש"א ל, ו) ויתחזק דוד בה' אלוקיו לאחר שעמלק לקח בשבי את כל הנשים והטף מצקלג. דוד המלך הרגיש אז שאיבד גם את הגשמיות וגם את הרוחניות. "אין לי כלום. אין לי המשך הדורות. לא נשאר לי שום דבר בעולם. אבל יש לי אותך רבוננו של עולם". הרגשה זו היא נקודת היהדות.

זהו הפירוש ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך, בשני יצריך, וכמו שאמר הרה"ק מרוז'ין זיע"א: "רבוננו של עולם! אני מוסר לך גם את היצר הרע וגם את היצר טוב". פירוש של דבר שהאדם מרגיש שאפילו ללמוד הוא כבר לא יכול. אכן יהודים רבים היו שכל ימיהם עבדו את ה' ביגיעה עצומה ובסוף ימיהם אפילו ללמוד לא היו יכולים. מוחם לא נתן להם ללמוד. ואז מה היו עושים? הם היו נושאים את עיניהם לשמים ואומרים: "רבוננו של עולם! אבל יש לי אותך. אפילו נטלת ממני את מוחי, אפילו נטלת ממני את היכולת להתפלל ולקיים את מצוותיך, כי אין לי גוף נקי, אותך עדיין יש לי. אני מאמין בך ואני זוכר בכל רגע ורגע שאתה מחייה אותי ומוביל אותי למקום יותר טוב". זהו ואהבת. "אין לי שום אמצעי להגיע אל השי"ת ואני פונה אליו בלי שום אמצעי".

תענוגו של אדם חסר כל

בשיעור החמישי הבאנו את סיפורו של הרב דוד זריצקי ז"ל וכאן המקום לספרו שוב. הרב זריצקי סיפר כך: שח לי ידידי הרב שמואל בורנשטיין ז"ל יד ימינו של ה'אמרי אמת'

למה שיתן לו כשיאכל אפילו פת שחור ודג מלוח אם זה לתיאבון. וכבר כתב כן הרשב"ם בתחילת ערבי פסחים שיש לאכול את המצה לתיאבון משום הידור מצוה. צריך לאכול את המצה לתיאבון, לתיאבון האמיתי. ובגלל כן נוהגים שלא לאכול מצה החל מראש חודש ניסן, כי יש לעורר את הציפיה אל המצות הקדושות המרפאות את האדם מתחלואי נפשו. מבאר שם ה'בית אברהם' כדברי בעל העיקרים שכאשר יש לו לאדם תשוקה, יש לו אח"כ שמחה. העבודה להיות בשמחה של מצוה אינה בשעת קיומה. ואם כי בוודאי גם זה לדבר גדול ייחשב לצאת ברקידה לאחר קיום המצוה, יותר חשוב הוא שהשמחה תתעורר מאליה מתוך פנימיות נפשו של האדם, ודבר זה יקרה רק כאשר יעורר האדם קודם לכן את התשוקה לכך. וכשיעשה כן האדם, זה יתן ביטוי למה שנשמטו רוצה תמיד, ואז יוכל לקיים את מה שהוא אומר בק"ש ולברך על הרעה בשמחה.

כל ימי הייתי מצטער של רבי עקיבא, פירושו שאת כל המצוות קיים באופן זה. לא רק מצות ק"ש. וכמובן, אף לימוד התורה צריך להיות באופן זה, שילמד בענין חשיבותה וגדלותה של לימוד התורה ויעורר תשוקה עזה בלבו לכך.

ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה' מבטחו

עוד נוסיף בזה בענין הבטחון. דיברנו על זה הרבה בשיעורים הקודמים שיש שהקב"ה נוטל מן האדם איזה דבר, וכמו שחז"ל אמרו במסכת פסחים שיש שהוא נוטל ממנו את פרתו או את תרנגולתו, ואז האדם מרגיש אובד עצות. ובכן, הבה ונתבונן. הן עד כה בטח האיש באותו דבר שניטל ממנו, כלומר, ממנו שאב את כל חיותו. וכמו שהזכרנו לעיל מה שיכולים לשמוע הרבה את האדם אומר: "אין לי לא זה ולא זה, לכל הפחות יש לי בנים טובים". או כעין זה: "לכל הפחות אני יכול לפעול ולהשפיע באופן זה וזה, לכל הפחות יש לי איזה מעמד". ודבר זה הרי מפריד גדול הוא בינו לבין בוראו, שהרי הוא שואב את חיותו וסיפוקו מקיום רצונו ולא מקיום רצון ה'. הרי גופו הוא זה שרוצה את כל זה, בעוד נשמטו רוצה את הקב"ה בלי שום דבר באמצע. אכן כן, גופו הוא זה שרצה בנים טובים. ואף אם נניח שכל כוונתו היתה לשם שמים, ובאמת מסר את נפשו בשביל חינוך בניו כי רצה שיהיו עוד חיילים לה' ולתורתו, סוף כל סוף הגם שהוא בוטח בה', לא בטח בו בכל לבו, שהרי בטח כמו"כ בלבוש ובצורת.

וכבר הבאנו מה שכתב המלבי"ם בביאור הפסוק (ירמיה ז, ה-ז): כה אמר ה' ארור הגבר אשר יבטח באדם ושם בשר זרועו ומן ה' יסור לבו, ברוך הגבר אשר יבטח בה' והיה ה'

אשה וילדים ויש לי ממון ורכוש, אך תענוג זה שהרגשתי באותו חצי שעה, לעולם לא אוכל לתאר לך, וכל ימיי אני מתגעגע אליו ומתפלל לזכות בו מחדש.

שמחה שאין למעלה ממנה

זהו הפירוש. הקב"ה רוצה שתהיה לו לאדם הרגשה זו, כי הרגשה זו מביאה את האדם אל השמחה הגדולה ביותר, כי הרגשה זו באה מאמירתה של הנשמה. הנשמה אומרת: "אותך אני רוצה. רק אותך". כשהאדם קורא ק"ש, הקב"ה אומר לו כך: "רצוני שתדע שאני טוב ומטיב ושאתן לך כל טוב, ויחד עם כן רצוני שתדע שאתה מוכרח להגיע בחיך למצבים שבהם אתה מרגיש שאין לך שום דבר בעולם, אף לא הצלחות רוחניות, כי אם אותי". ויתחזק דוד בה' אלוקיו. "אתה חייב לדעת מה היא הנקודה, ולכן אני מצוה אותך לקרות ק"ש בשכבך ובקומך". הנה היכן כתובה ההלכה שחייב אדם לברך על הרעה כשם שהוא מברך על הטובה? בפסוק ואהבת את ה' אלוקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך, כמו שפירשו חז"ל בכל מדה ומדה שהוא מודד לך. האדם צריך לאהוב את ה' בכל המצבים.

ובכן, **מצות הבטחון שהקב"ה נתן לנו, היא לעבוד כל החיים כדי להגיע להרגשה זו, והבוטח בה' חסד יסובבנו.** מי שיסכים לעבור את התהליך הזה, שום דבר בעולם לא יוכל לגזול ממנו את שמחתו. ואדרבה, אם יקרה לו דבר קשה, תגדל שמחתו עוד יותר, שהרי עבד כל ימיו להגיע אל מה שהנשמה רוצה וזה מה שהיא רוצה. זהו משמעותו של בטחון. בטחון פירושו שהנשמה אומרת: "אני רוצה לבטוח רק בך. אני לא צריך כלום חוץ ממך". וכשיעבוד על כך האדם לפי מדרגתו, הקב"ה יחזיר לו עוד בטחון בשכרו, כי שכר מצוה מצוה ושכר בטחון בטחון, וכמו שביאר הגרי"ז **מבריסק** זצ"ל שזהו **שכרו של הבוטח שמסייעים לו מן השמים שבאמת יוכל להרגיש כך, ואז יוכל להודות לה' ולהיות בשמחה אמיתית בכל המצבים, כי כמה שיילקח ממנו, תגדל שמחתו וירגיש את העריבות של קרבת האלוקים, ואז יגיע אל הדביקות שהיא תענוג שאין למעלה ממנו.**

עכ"פ על האדם לדעת שכל עוד לא יתן לנשמתו לבטא את רצונה, יתייסר בהאי עלמא ויהיו לו מכאובים רבים. וכאמור, הקב"ה כבר נתן בנו הרצון לאלוקות ולנצחיות מיד ברדתנו לזה העולם, וככל שהאדם ישקיע בזה, כך תגדל שמחתו בכל המצבים ויהיה דבוק בה'.

מגור זיע"א: "כל ימיי אני מצפה ומייחל לתענוג זה שהרגשתי פעם במשך כמחצית השעה בלבד."

לשאלתי על איזה תענוג הוא מדבר, פתח וסיפר: בפולין גרתי בסמיכות ל'אמרי אמת' והסתופפתי בצלו. התפרנסתי שם ברווח ובכבוד מניהול חנות. היו לי שם ילדים, נחת וכל מה שיהודי יכול לאחל לעצמו. יום אחד שחור משחור, הגיעו הנאצים ימ"ש והודיעו לי כי עלי לעלות על הרכבת ולעזוב את כל רכושי מאחוריי. מזוודה אחת בת חמש קילו-גרם הניחו לי ליטול עמדי ותו לא. העמסתי מזוודה אחת בת חמש ק"ג בכסף וזהב ובחפצי הערך שהיו ברשותי ועליתי עמה על הרכבת.

ברכבת הרהרתי לעצמי: "הן גזלו ממני את חנותי ואת ביתי, אבל הנה הצלתי לי לכל הפחות את כספי וזהבי ב"ה ועוד ישנם עמדי אשתי וילדיי היקרים לי מפז". כשהגעתי לאושוויץ ושדדו ממני את המזוודה על כל תכולתה, הרהרתי לעצמי: "הן השאירו אותי ללא פרוטה לפורטה, אך הנה אשתי וילדיי עוֹדֵם עמדי ובם אוכל למצוא נוחם לנפשי". כשעמד הד"ר מנגלה ימ"ש והפריד אותי בידו המרשעת מאשתי וילדיי, אני לימין ואלו לשמאל, הרהרתי לעצמי: "הן בדד נותרתי ואין עמדי כלום מעתה, אך לכל הפחות אני עדיין לבוש בבגדיי האהובים עלי".

אך כשפשטתי מעצמי את בגדיי בפקודת חיות הטרף כדי לשטוף את גופי מן הכינים במקלחות המים שהוכנו לנו מראש, עמדתי אז תחת כיפת השמים כשאני ערום כיום היוולדי, ואז כשכבר נלקח ממני כל מה ששייך ליקח מן האדם, הרמתי את עיניי לשמים ואמרתי בקול חנוק: **"אבא שבשמים! את הכל לקחו ממני, אבל אותך, אבא יקר, אותך לא יוכלו ליקח ממני בשום אופן"**. עיניי צדו אז קומוניסט אחד, פניתי אליו ואמרתי לו בקול אמיץ: "האמן לי! אפילו סטאלין ימ"ש לא יוכל ליקח ממני את אבי שבשמים", וכשראיתי שהוא מאדים מרוב כעס, חזרתי ואמרתי ללא שום מורא: "אפילו סטאלין ימ"ש לא יוכל ליקח ממני את אבי שבשמים". עצמתי את עיניי ועמדתי כמחצית השעה מבלי לזוז, במהלכה הרגשתי קרבת אלוקים מאין כמותה. לאחר מכן, כאשר כבר התלבשתי בבגדי האסירים והכנסתי מעט מרק דלוח לפה, פסק ממני תענוג זה.

מספר הרב זריצקי: כשהרב בורנשטיין סיים את סיפורו, עצר מעט ואמר לי: ניצלתי מאושוויץ על-ידי שרשרת של ניסים. כיום יש לי בית בארץ ישראל, יש לי

ראה זה חדש !!!

קו טעמו וראו מסרים קצרים יומיים
משיעורי המשפיע

הרה"ג **שמעון שפיצר** שליט"א
- מסר חדש בכל יום -

079.520.5248